

**IAN
RANKIN**

De-a v-ați ascunselea

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Hrib

LUNI	17
MARȚI	44
MIERCURI	89
JOI	156
VINERI	197
SÂMBĂȚĂ	245

— Ascunde-te!

Urla acum, înnebunit, alb la față. Fata era în capul scărilor și se năpusti spre ea, trăgând-o de brațe, împingând-o pe trepte în jos, cu forță nemăsurată, încât se temu că vor cădea amândoi.

— Ronnie! De cine să ne ascundem?

— Ascunde-te! urlă din nou. Ascunde-te! Vin! Vin!

O împinse până în fața ușii de la intrare. Îl mai văzuse desul de prăjit și înainte, dar niciodată atât de rău. O doză l-ar fi ajutat, știa că da. Mai știa și că avea tot ce-i trebuia sus, în dormitor. Sudoarea rece i se scurgea din părul lăsat mai lung la spate. Cu doar două minute în urmă, cea mai importantă decizie a vieții ei fusese dacă să îndrăznească sau nu să facă o excursie până la toaleta adăpostului. Dar acum...

— Vin, repetă el în șoaptă. Ascunde-te.

— Ronnie, mă sperii.

O fixă cu privirea, ochii părând că aproape o recunosc. Apoi se uită în gol, spre o depărtare numai a lui. Cuvântul răsună ca un sâsâit de șarpe:

— Ascunde-te!

Și cu asta trânti ușa de perete. Afară ploua și fata rămase în cumpănă. Însă frica puse stăpânire pe ea și era gata să treacă pragul. El o prinse de braț și o trase din nou înăuntru. O îmbrățișă, transpirația lui era ca sarea de mare, corpul îi tremura. Gura îi era aproape de urechea ei, respirația fierbinte.

— M-au ucis, spuse el.

Apoi, cu o furie neașteptată, o împinse din nou și de data asta ea rămase afară și ușa se închise zgomotos, lăsându-l singur în casă. Singur cu el însuși. Fata rămase pe alee, holbându-se la ușa, încercând să se decidă: să bată sau nu.

N-ar fi contat prea mult. Știa asta. Așa că începu să plângă. Capul îi alunecă în piept într-o demonstrație neobișnuită de autocompătimire și plânse un minut întreg înainte ca, respirând adânc de trei ori, să se întoarcă și să traverseze rapid grădina (sau ce mai rămăsese din ea). Cineva ar putut să o ducă înăuntru. Cineva ar fi putut să o consoleze și să-i alunge frica și să-i usuce hainele.

Cineva o făcea întotdeauna.

John Rebus se uita fix în farfuria din fața lui, total absent la conversația din jurul mesei, la muzica de fundal și lumânările pâlpâitoare. Chiar nu-l interesau prețurile caselor în Barnton sau cele mai noi magazine gourmet deschise în Grassmarket. Nu-și dorea prea mult să converseze cu ceilalți musafiri – o femeie lector universitar în dreapta lui, un librar în stânga – despre... mă rog, despre orice ar fi discutat.

Da, era o petrecere perfectă de seară, cu o conversație la fel de picantă ca aperitivul și era bucurios că Rian îl invitase. Bineînțeles că era. Dar cu cât se holba la jumătatea de homar din farfurie, cu atât mai mult creștea în el o disperare fără țintă. Ce avea el în comun cu toți oamenii ăștia? Ar râde ei dacă le-ar spune povestea cu alsacianul poliției și capul tăiat? Nu, n-ar râde. Ar zâmbi politicos, apoi și-ar îndrepta privirile spre propriile farfurii, dându-și seama că el este... ei bine, *diferit*.

— Legume, John?

Era vocea ei, a lui Rian, avertizându-l că nu *ia parte*, că nu *conversează* și nici măcar nu pare interesat. John acceptă cu un zâmbet platoul oval uriaș, dar îi evită privirea.

Era o fată drăguță. Chiar o apariție, într-un anumit fel. Păr roșcat-deschis, tuns scurt, băiețește. Ochi misterioși, teribil de verzi. Buze subțiri, dar promițătoare. O, da, îi plăcea de ea. Altfel nici nu i-ar fi acceptat invitația. Pescui de pe platou o bucată de broccoli care să nu se împrăștie într-o mie de bucățele atunci când și l-ar fi pus în farfurie.

— Minunată mâncare, Rian, spuse librarul, și ea zâmbi, înroșindu-se ușor, acceptând complimentul.

Atât era suficient, John. Era suficient să spui asta pentru a o face fericită pe fata asta. Știa că dacă ar fi spus-o, ar fi sunat sarcastic. Tonul vocii sale nu era ceva ce putea fi aruncat brusc ca o haină. Era o parte din el, hrănită de-a lungul anilor. Așa că atunci când femeia lector universitar îi dădu dreptate librarului, John Rebus nu reuși decât să zâmbească și să dea din cap, un zâmbet cam strâmb, o încuviințare cu o secundă sau două prea lungă, așa că iar se uitau cu toții la el. Bucata de broccoli se despică în două jumătăți identice deasupra farfuriiei lui și se împrăștie pe fața de masă.

— Rahat! spuse el, știind că vorba scăpată printre buze nu era chiar potrivită, nu era chiar cuvântul *adecvat* pentru ocazie.

Bine, dar la urma urmei, ce era el, un bărbat sau un dicționar?

— Scuze, spuse John.

— Se mai întâmplă, zise Rian.

Dumnezeule, vocea ei era glacială.

Era finalul perfect al unui sfârșit de săptămână perfect. John fusese la cumpărături sâmbătă, teoretic pentru un costum pe care să-l poarte în seara asta. Dar prețurile îl făcuseră

să cumpere, în loc de haine, câteva cărți, dintre care pe una intenționa să i-o dea cadou lui Rian: *Doctor Jivago*. Apoi hotărâse că i-ar fi plăcut lui să o citească mai întâi, așa că, în schimb, îi luase flori și bomboane de ciocolată, uitând de aversiunea ei pentru liliac (oare știuse vreodată?) și de chinurile începutului de dietă prin care trecea. La dracu'. Și ca să pună capac la toate, fusese la o biserică nouă în dimineața asta, un alt lăcaș al Bisericii Scoției, nu prea departe de apartamentul lui. Ultima biserică pe care o încercase i se păruse insuportabil de rece, promițând nimic altceva decât păcat și căință, dar aceasta din urmă fusese copleșitor de diferită: atâta dragoste și bucurie și, oricum, ce mai era de iertat, până la urmă? Așadar, a cântat imnurile, apoi a plecat, luându-și rămas-bun de la pastor cu o strângere de mână în dreptul ușii și promisiunea că se va întoarce.

— Mai vrei vin, John?

Era librarul, oferindu-i sticla pe care o cumpăraseră chiar el. De fapt, nu era un vinișor chiar prost, dar librarul îl lăudase atât de mândru, încât Rebus se simți obligat să refuze. Bărbatul se încruntă, dar apoi se luminează la față realizând că refuzul lăsa tot ce mai rămăsese pentru el. Își umplu paharul cu hotărâre.

— Noroc! spuse el.

Conversația se întorsese la cât de aglomerat părea Edinburghul zilele astea. Iată un lucru asupra căruia Rebus putea cădea de acord. Fiind sfârșit de mai, se apropia sezonul turiștilor. Dar era mai mult decât atât. Dacă cineva i-ar fi spus cu cinci ani în urmă, că în 1989 lumea va migra în nord, plecând din sudul Angliei spre lothieni¹, ar fi râs în hohote. Acum era o realitate și un subiect numai bun pentru cină.

¹ Lothian – zonă tradițională a Scoției, parte a fostului Regat Northumbria; Edinburghul este principala așezare a regiunii.

Târziu, mult mai târziu, după ce cuplul plecase, Rebus o ajuta pe Rian cu farfuriile.

— Ce-i cu tine? îl întreabă, dar el nu se putea gândi decât la salutul pastorului, acea strângere de mână plină de încredere care indica garanția unei vieți de apoi.

— Nimic, spuse el. Hai să lăsăm astea pentru mâine dimineață.

Rian aruncă o privire prin bucătărie, numărând vasele folosite, carapăcele de homar pe jumătate mâncat, paharele de vin mânjite cu grăsime.

— Bine, zise ea. Ce-ai de gând să facem în loc de asta?

El ridică ușor din sprâncene, apoi le coborî încet. Buzele i se destinseseră într-un zâmbet care-i întregia privirea pofticioasă. Ea se intimidă.

— Ei, inspectore, zise Rian. Țsta ar trebui să fie un fel de indiciu?

— Uite un altul, spuse John și se îndreptă spre ea, îmbrățișând-o, ascunzându-și fața în gâtul ei.

Ea chicoti, lovindu-l în spate cu pumnii strânși.

— Abuz al poliției! icni Rian. Ajutor, poliția, ajutor!

— Da, doamnă? zise John, conducând-o de talie afară din bucătărie, spre locul unde așteptau în umbră dormitorul și sfârșitul weekendului.

Seară târzie pe un șantier de construcții de la periferia Edinburghului. Contractul prevedea ridicarea unei clădiri de birouri. Un gard înalt de cinci metri separa lucrările de drumul principal. Drumul, de asemenea, părea destul de recent, realizat pentru a ajuta la descongestionarea traficului în jurul orașului. Construit pentru ca navetiștii să poată călători cu ușurință de la locuințele lor de la țară până la locurile de muncă din centrul orașului.

În seara asta nu erau mașini pe șosea. Singurul zgomot era uruitul încet al unei betoniere de pe șantier. Un bărbat

o umplea cu nisip cenușiu, amintindu-și de zilele de demult când lucrase pe un șantier de construcții. Fusesse o muncă grea, dar cinstită.

Alți doi bărbați stăteau lângă o groapă, cu privirile ațintite în jos.

— Cred că e îndeajuns de adâncă, zise unul.

— Da, consimți celălalt.

Se întoarseră la mașină, un Mercedes violet cam vechi.

— Sigur că are ceva pile. Vreau să zic, să ne dea cheile de la locul ăsta, să aranjeze toate astea. Are ceva relații...

— Treaba noastră e să nu punem întrebări, știi asta!

Bărbatul care vorbise era cel mai vârstnic dintre cei trei și singurul de religie calvină. Deschise portbagajul mașinii. Înăuntru era corpul încovoiat al unui adolescent plăpând, evident mort. Pielea lui avea culoarea umbrelor desenate de un creion, mai închisă în zona acoperită de vânătași.

— Ce pierdere, zise calvinul.

— Mda, încuviință celălalt.

Împreună săltară cadavrul din portbagaj și-l duseră cu grijă spre groapă. Căzu ușurel pe fundul gropii, cu un picior înțepenindu-se în peretele de lut lipicios; un crac al pantalonilor alunecă și dezgoli o gleznă.

— E-n regulă, zise calvinul către betonist. Acoperă-l și hai să mergem. Mor de foame.